

POSTANOWIENIE

25 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Roman Trzaskowski

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

na posiedzeniu niejawnym 25 lipca 2023 r. w Warszawie,

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko Gminie Miasto S.

o zapłatę,

na skutek przedstawienia przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie

postanowieniem z 28 września 2022 r., I ACa 285/22,

zagadnienia prawnego:

"I. czy w razie niewypłacenia w pełnej wysokości dotacji, o której mowa w art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty [w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2016 roku], podmiotowi uprawnionemu do jej otrzymania przysługuje roszczenie o zapłatę brakującej części dotacji jako spełnienie świadczenia, czy też roszczenie odszkodowawcze?

II. w razie przyjęcia, że podmiotowi uprawnionemu do otrzymania dotacji przysługuje roszczenie odszkodowawcze, w jaki sposób należy ustalić wysokość należnego mu odszkodowania, w szczególności, czy powyższe odszkodowanie powinno odpowiadać równowartości niewypłaconej części dotacji niezależnie od sposobu jej wydatkowania czy też powinno stanowić jedynie równowartość

wydatków poniesionych przez uprawniony podmiot na realizację zadań oświatowych niepokrytych z otrzymanej dotacji?".

odmawia podjęcia uchwały

UZASADNIENIE

Powódka M. S., prowadzącą przedszkole niepubliczne w S., domagała się zasądzenia od pozwanej Gminy Miasta S. kwoty 514 043 zł z odsetkami ustawowymi od sprecyzowanych kwot częściowych w związku z niewypłaceniem na jej rzecz części dotacji oświatowej w okresie wskazanym w pozwie. Wyrokiem z 17 stycznia 2022 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uwzględnił to powództwo. Strona pozwana wniosła od niego apelację, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości. W dniu 19 maja 2022 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie przeprowadził rozprawę apelacyjną, w której uczestniczyli pełnomocnicy obu stron, a następnie po jej zamknięciu, odroczył ogłoszenie wyroku do dnia 19 czerwca 2022 r. Nie doszło do ogłoszenia wyroku w tym dniu, albowiem Sąd Apelacyjny postanowieniem otworzył zamkniętą rozprawę na nowo i następnie odroczył rozprawę z terminem na piśmie. Postanowieniem z 28 września 2022 r, wydanym, po odroczeniu rozprawy, na posiedzeniu niejawnym, Sąd Apelacyjny w związku z powziętymi poważnymi wątpliwościami prawnymi, przedstawił Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 390 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji może przedstawić Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne tylko wówczas, gdy powziął poważne wątpliwości prawne przy rozpoznawaniu apelacji. Zgodnie z art. 375 k.p.c., poza przypadkami określonymi w art. 391¹, art. 373 i art. 374 k.p.c. przewodniczący w sądzie drugiej instancji wyznacza rozprawę w celu rozpoznania apelacji. W tej sprawie, Sąd Apelacyjny prawidłowo wyznaczył rozprawę apelacyjną w trybie zdalnym, w związku z przytoczonymi przepisami k.p.c. oraz treścią art. 15 zzs¹

ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2021 r., poz.2095) w obowiązującym wówczas brzmieniu. Uznając, że powstałe przy rozpoznaniu apelacji pozwanej poważne wątpliwości prawne uzasadniają wystąpienie ze stosownymi pytaniami prawnymi do Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny powinien był także na rozprawie wydać postanowienie o przedstawieniu zagadnień Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia i odroczyć rozpoznanie sprawy (art. 390 § 1 k.p.c.). Przedstawienie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia postanowieniem wydanym na posiedzeniu niejawnym spowodowało naruszenie art. 390 § 1 k.p.c. w związku z art. 375 k.p.c.

Za ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać pogląd, że wadliwe wydanie postanowienia o przedstawieniu zagadnienia prawnego na posiedzeniu niejawnym, tj. poza rozprawą, po jej odroczeniu, stanowi podstawę odmowy podjęcia uchwały przez Sąd Najwyższy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 października 1978 r., III CZP 64/78, OSPiKA 1979, nr 5, poz. 84, z 18 marca 2005 r., III CZP 93/04; z 22 listopada 2007 r., III CZP 99/07; z 19 marca 2009 r., III CZP 11/09; z 9 lipca 2009 r., III CZP 38/09; z 12 sierpnia 2009 r., I PZP 8/09, OSNP 2011, nr 3-4, poz. 37; z 13 grudnia 2013 r., III CZP 89/13, OSNC-ZD 2015, nr B, poz. 21; z 5 października 2016 r., III CZP 52/16, OSNC 2017, nr 7-8, poz. 83; z 19 października 2017 r., III CZP 51/17; z 19 października 2018 r., III CZP 44/18; z 8 marca 2019 r., III CZP 89/18 i z 11 kwietnia 2019 r., III CZP 96/18).

Z tych względów Sąd Najwyższy, uznając, że nie zostały spełnione warunki umożliwiające podjęcie uchwały, na podstawie art. 86 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1093), orzekł, jak w sentencji.

r.g.

[ms]

